

TAPE NO. 3, SIDE 1

Scotch 200, 1200 ft.

Subject: (1) Sàlà:kkàphàt Ceremony at Wát Cò:m Cê:ŋ

no transcript

(2) Sàlà:kkàphàt Ceremony at Wát Sìthimongkhon

Thai + Engl. transcripts

Date	No.	Speed	Time	Subject
26/9/67	1	15/16		Lay leader 'chanting' in formalized N. Thai.
"	11	"		Monk giving sermon.
"	28	"		Bells.
"	28 1/2	"		Monks chanting formal thanks - N.Thai style.
"	36	"		Conversation.
"	37	"		Lay leader 'chanting' in formalized N. Thai.
"	43	"		Short chant by chief monk.
"	44	"		<u>Truatná:m</u> chant - Thai style.
"	50	"		Conversation.
"	51	"		End of Part I.
30/9/67	60	1 7/8		Music (khǐm over loud speaker and playing gongs and drums)
"	67 1/2	"		Khǐm music recorded in khùti.
"	142	"		Conversation with Wihă:n.
"	149	"		Responsive chant led by abbot of Wát Cò:m Cê:ŋ.
"	152	"		Layleader.
"	156	"		Namo...,precepts led by abbot of Wát Cò:m Cê:ŋ.
"	168	"		Conversation.
"	174	"		Lay leader; presentation of offerings in formalized N. Thai.
"	222	"		Conversation which lay leader changed 'scripts'.

TAPE NO. 3, SIDE 1 (Cont'd)

Date	No.	Speed	Time	Subject
30/9/67	223	1 7/8		Lay leader(Cont'd)
"	233	"		Conversation.
"	236 1/2	"		Lay leader: Request for sermon.
"	237 1/2	"		Young monk: Sermon.
"	285	"		Abbot of Wát Sítthímongkhon: Explanation of ceremony.
"	305	"		Blank (edited out because batteries gave out)
"	311	"		chants of monks - formal thanks and trúatná:m.
"	361 1/2	"		Distribution of sâlâ:k gifts.
"	372	"		Blessing being given to donor of one gift by abbot of Wát Sítthímongkhon.
"				End of Part II.

พระเทศพื้นเมือง
พระสาวก ชัยมงคล
เสวีพิธี
เป็นคนครี

๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐

พิธีทอดผ้าป่า (๓๐/๑/๖๓)
(วัดอมราวาส)

คนครีพมา
พระเทศ
พระเทศ
พระเทศ
พระเทศ
พระเทศ
พระเทศ
พระ

เป็นภาษาพม่า
มยงกันเต ไทอุบาสกอุบาสิกาวาตาม เป็น ภาษา ไทยใหญ่
นโมคัสสะ ๓ ครั้ง ไทอุบาสกอุบาสิกาวาตาม
ทุกियัมมิ ไทอุบาสกอุบาสิกาวาตาม เป็นภาษาไทยใหญ่
ศีล ๕ ไทอุบาสกอุบาสิกาวาตาม และรับเอา
เป็นภาษาพม่า
ไทพร เป็นภาษาพม่า

เป็นคนครีพมา

จบพิธี

๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐

พิธีสลากพัศ (กวยสลาก)

วัคสิทธิมิงคล

เจ้าอาวาสวัดจอมแจ้งองค์บรรยาย

- 149-152 อาจารย์ (ภาษาพื้นเมืองเรียกกัน) นำบทสวดมนต์ให้พระให้บูชาสกุบาติกา (ภาษาพื้นเมืองเรียกว่า ป่อ ออกแหมออกศัทธิธา) ไหว้พระก่อนรับศีล
- 153-155 อาจารย์ อารามาศีล แล้วยกให้อุบาสก-อุบาสิการับศีล คือ ศีลห้าจากพระภิกษุ พร้อมกันว่าตามไปค้าย
- 155-156 พระวานะโมครัส 3 จบ ก่อนให้ศีล
- 157-162 พระนำไหว้พระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์
- 162-168 พระภิกษุให้ศีล
- 174-122 อาจารย์โอกาสเวณชาน (กล่าวคำถวายไทยทาน) แก่ พระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ และพระภิกษุสามเณร
- 223-232¹/₂ อาจารย์ กล่าวมอบของไทยทาน
- 236-237 อาจารย์ อารามธรรมก่อนพระจะเทศนา
- 237-239 พระขึ้นนะโมครัส 3 ครั้ง ก่อนจะเทศนา
- 239-240 พระเทศนาภาษาบาลี อันเป็นหัวข้อ เรื่องที่จะเทศนา
- 240 เทศนา

เทศนา ในงานทำบุญถวายสลากพัศ

วัคสิทธิมิงคล

เจ้าอาวาสวัดจอมแจ้ง เป็นองค์เทศนา

ณ บัดนี้ จักวิพินาพรรณาวาอนุสังสณ แห่งการถวายสลากพัศทานพอเป็นเครื่องเพิ่มพูนกุศล นำมาปฏิบัติทานพุทธมามกะชนทั้งหลาย ผู้ประกอบไปด้วยศัทธิธาเชื่อมั่นไปด้วยคุณพระรัตนตรัย พอสมควรแก่กาลเวลา

ก็และเมื่อทานอุบาสก-อุบาสิกาทั้งหลาย ก็มาพร้อมเพียงกันวันนี้ ในวัคนี้วัคสิทธิมิงคล เพื่อการถวายทานสลากพัศนี้ ก็นับว่าทานทั้งหลายโคดมบำรุงพุทธศาสนาในส่วนหนึ่ง เพราะว่าพุทธศาสนาของเรานั้นจะดำรงอยู่ได้ ก็คคยอาศัยพุทธบริษัท 4 คือ ภิกษุ-ภิกษุณี อุบาสก-อุบาสิกา แต่อุบาสก-อุบาสิกานั้นเป็นฆราวาสผู้ครองเรือน ย่อมจะไม่มีมีเวลามาศึกษาพระธรรมวินัยให้เข้าใจแจ่มแจ้งได้ เพราะอุบาสก-อุบาสิกา ย่อมจะมีกิจการในหน้าที่ที่จะประกอบสมาชิกชีพของตนเอง ส่วนพระภิกษุสามเณรนั้นโคละเคหะสถานบ้านของของตน เข้ามาศึกษาเล่าเรียนพระธรรมวินัยในพุทธศาสนาของเราแล้ว ก็ไคนำไปสังสอนอุบาสก-อุบาสิกาอีกทีหนึ่ง แต่พระภิกษุ-สามเณรจะดำรงอยู่ได้และเล่าเรียนพระธรรมวินัยไปไคนั้นคองอาศัย อุบาสก-อุบาสิกาคือทานทั้งหลายเหล่านี้แหละเป็นคูดมบำรุงคูดมบำรุงคือ จีวร บิณฑบาตร เสนาสนะ/ศีลภาติลาณะ เกสุช เหลหานี้ ถาหากหากคูดมบำรุงพุทธศาสนาแล้ว พระภิกษุ สามเณร ย่อมไม่ปฏิบัติกิจในพระพุทธรศาสนาโคอีกประการหนึ่ง เมื่อทานอุบาสก-อุบาสิกาทั้งหลายโคถวายไทยทานแล้ว ก็ไคนอนำเอาศีลโคโคสมมาทานแล้วนี้ ไปปฏิบัติ-ปฏิบัติโครับฟัง เทศนารูจักอนิสงมิงในการถวายสลากพัศทาน รุจักและโทษ รุจักประโยชน์และมีประโยชน์สิ่งทีเป็นอกุศลทานทีละเวณเสีย สิ่งโคทีเป็นกุศลทานกับพุดติ ปฏิบัติ เช่นนี้กับว่าทานโคบูชาพุทธศาสนาโคแท้จริง แต่พระพุทธรศาสนาแบ่งกานบูชาออกเป็นสองประการ คือ อามิสบูชาและปฏิบัติบูชา

อามิสบูชาคือ การทีนำจตุปัจจัยคางมาถวายมีเครื่องหอม เครื่องลูบไล้คางๆเหล่านี้เป็นอามิสบูชา มี

อนิสงมิง

ส่วนปฏิบัติบูชาคือ การฟังศีล ฟังธรรมแล้วทานก็ไคนอนำเอาข้อเหล่านี้ไปปฏิบัติ เป็นปฏิบัติบูชาซึ่งพระองค์ทรงสรร เสริฐวาเป็นบูชาอันประ เสริฐ คือการบูชาอนิสงมิงก็แหละทานอุบาสก-อุบาสิกาทั้งหลายทีนี้งอนันนี้ ก็ไคนำสลากพัศทานมาถวายแก่พระภิกษุสงฆ์มิงคิลในบวรพุทธศาสนา เช่นนี้ ก็ไคนำเอาศีลเอาธรรม ทีโคฟังนี้ไปปฏิบัติปฏิบัติ

ก็นับว่าท่านทั้งหลายปฏิบัติบูชาพระพุทธรูปของค้ำทั้งสองประการยอมจะมีอนิสงอันไพศาลหาประมาณมิได้ อีกประการหนึ่ง
ท่านอุบาสก-อุบาสิกาทั้งหลายเหล่านี้ จะออกจากบ้านเคหะสถานของคามาฟังศีลฟังธรรมรับเอาไปปฏิบัติ ท่านทุก
คนยอมมีศัทธาเป็นที่ตั้ง เมื่อทุกคนมีศัทธาความเชื่อมั่นคือ มีพระสาละและความเลื่อมใส ทั้งหมั่นอยู่ในจิตใจของตนเอง
เองบุคคลผู้ยอม เป็นผู้แก่กล้าและองอาจ สามารถประกอบกิจการกุศลอื่นใดและเพื่อชวนช่วยกันใหญ่แจ้ง เห็นจริง
แห่งการพ้นทุกข์ใดทุกประการ เช่นนี้พระพุทธรูปของค้ำทรงนับถือว่า พวกเราทั้งหลายเป็นผู้ที่แก่กล้าองอาจ สมดังคำ
ภาษิตไว้ว่า " สักโกสี เชนะ สัมบันโน ยะโสโกสิ" ธรรมปิโตยงๆ ประเศสังพระสทิ สัทธะสะ เถระพระบูชาชิโก"
แปลว่า ผู้ถึงพร้อมแล้ว ผู้มีศัทธาพร้อมไปคู่ยศิล เพียบพร้อมไปคู่ยลาภยศ พวกนี้แม้ว่าจะไปยังประเทศใดๆยอม
เป็นผู้อุทิศบูชาแล้วยังประเทศนั้นๆหมายความว่าท่านอุบาสก-อุบาสิกาทั้งหลายผู้มีศิลมีธรรม เป็นผู้ที่มีความจริงไม่โกหก
ปกคลุมไม่ฉอสน ฉอโกงใครค้ำนี้เมื่อท่านจะไปแห่งหนตำบลใดยอมเป็นผู้ที่บูชาแล้วในประเทศนั้นๆ ผู้ที่ไม่รู้จักท่าน
ก็จะคบหาสมาคมผู้รู้จักก็จงชยยกย่องนับถือสรร เสริญท่านนี้ บุคคลเช่นนี้ในพระพุทธรูปศาสนาองเราถือว่าเป็น
"กริยามนุษ" กริยะบุคคล" ยอมเป็นคนค้ำคนสรร เสริญต่อไป

ที่นี้อาตมาจะขอกล่าวถึงอนิสงของการถวายสลากกาพัทธทานๆ มีมากเพื่อท่านทั้งหลาย อุบาสก-
อุบาสิกาใดยอมนำยงพัทธทานของคามาถวาย เป็นสลากกาพัทธทานเหล่านี้ยอมจะโคกกุศลบุญอันมาก ค้ำวัคถุณิทานที่
อาตมาจะขอน่ายกมากกล่าวไว้

ค้ำครั้งหนึ่ง พระพุทธรูปเจ้าของเราโคกศรีสแก พระเจ้าเกษมพิโกศลว่า อภิเทมหาราชะคูกอนทาน
มหาราช พพิราชสุสนธา อติกาลล่วงมาแล้ว นับโคแสนนับ นับถอยหลังจากทับขึ้นไป ครั้งนั้นพระพุทธรูปเจ้าพระองค์หนึ่ง
หนึ่งทรงพระนามว่า ปทุมตะละ ครั้งนั้นพระองค์ทรงเสด็จไปกรุงหงสาวดี เมื่อเสด็จไปถึงครั้งนั้นโคมียาจากเชื้อใจ
สองคนด้ว เมียค้ำยกัน โคมีอาชัพเก็บผักหักพื้นมะขาม เป็นยาจากเชื้อใจมาก แควเป็นผู้ที่เลื่อมใสในพุทธศาสนาโดย
แท้จริง ยากสองคนนี้วันหนึ่งฝ่ายสามีก็โคปรึกษากับภริยาคว่า เอกการที่เราสองคนคองเป็นคนเชื้อใจไร้ทรัพย์สินอยู่
ทุกวันนี้เพราะอะไร เห็นจะเป็นเมื่อชาติปางก่อนๆ เราไม่เคยโคทำบุญทำทานสิ่งโคมาเลยก็โคเป็นโคอยากกระนั้นเลย
เราทั้งสองควรจจะรวมกันทำบุญทำทานในชาตินี้ให้มีความสุขในภพหน้า เทอญ ฝ่ายภริยาก็เห็นค้ำยพอทราบค้ำนั้นแล้ว
ทั้งสองก็ทราบข่าวจากวัคแห่งหนึ่ง เขาจะมีการถวายสลากกาพัทธทานกัน ทั้งสองคนก็เข้าป่าไปเก็บผักหักผักพื้น
มาขายโคเงินแล้ว ก็นำไปซื้อหม้อข้าวใบหนึ่ง หม้อแกงใบหนึ่ง กล้วย 4 ผล, อยุ 4 ล่า เอามาคกแคงเป็นโภชนา
หารอยางปราณีแล้วนำจคิใส่สำหรับนำพรอมกับอุบาสก-อุบาสิกาที่ยังวิหารแห่งหนึ่ง ซึ่งเขามมีการถวายสลากกาพัทธ
ทานกันในวันนี้ ฝ่ายสามีก็จับสลากโคภิกษุของค้ำหนึ่งก็มิจิตยินค้ำ พรอมกับนำเอาสลากกาพัทธนั้นไปถวายและหลังนำ ลง
เหนือแผนคินแล้วก็ค้ำจจ้อธิฐานไว้โนใจว่า เคะระกุศลผลบุญที่ข้าพเจ้าโคทำไว้ในครั้งนี้ ช้ชื้อคนเชื้อใจไร้ทรัพย์สิน
แล้ว ถาข้าพเจ้าจะโคเกิดโคในภพโค, ชาติโค ขออย่าโคมีบังเกิดแกข้าพเจ้าเลย ขอให้ข้าพเจ้าเป็นผู้ที่มีสมบัติค้ำ
เป็นค้ำน เทล้งเถควา สองสามีภรรยาณันก็ถึงแก สรียา ค้ำคือตายไป โคไปจคที่สุรวงสวรรคค้ำค้ำค้ำค้ำโคเป็นเทพบุตร
เทพธิดา มีนางเทพอัปสร เป็นบริวารลอมรอบมากมาย โคทรงพระมันทานาคว่า สลากกาพัทธ เทพบุตร-เทพธิดา
ค้อมากโค จุคิ จากสุรวงสวรรคค้ำลงมาเป็นพระเจ้าพรานสุสี ครองสมบัติอยู่โค 84000 ปี ทรงเมือหนายทรงออก
บรรพชา แคมมาทำสรียา ค้ำคือตายไปอีกครั้งหนึ่ง โคไปเกิดที่โยมโลก พระเจ้าสัมภากิสะ พระเจ้าพาราณสีก็ค้ำค้ำค้ำ
มากโคเป็นพระศรัทธาคคของเรฯ ก็นี้ท่านอุบาสก-อุบาสิกาทั้งหลายโคฟังอนิสงแห่งสลากกาพัทธ ทานค้ำง เชนยาค
ทั้งสองคนนี้แล้ว ยอมจะเห็นโคว่าอนิสงของการถวายสลากกาพัทธนี้โคคัลบรคคาลิโคคนมีความสุขโคในโลคมนุษย์
และสุรวงสวรรคค้ำและเป็นพระพุทธรูปเจ้าโค เมื่อท่านอุบาสก-อุบาสิกาทั้งหลายถวายทานค้ำนี้แล้ว ให้ท่านทั้งหลายจง
มีจิตยินค้ำ บิคิปราโมทย์ที่คนโคมาถวายสลากกาพัทธทานอันนี้และกุศลผลบุญอันนี้และจะคัลบรคคาลิให้ท่านทั้งหลาย
ให้มีความสุขความเจริญยงๆขึ้นไป

ในที่สุคแห่งการเทศน์ อาตมาภาพขออวยพรให้ท่านทั้งหลายจงประสพไปคู่ยความสุขความเจริญ
นิก คิค ประสงค์จ้งงานสิ่งโคก็ขอให้สมประสงค์จ้งงานหมายและจงแคงลวคคาลองพนไปคู่ยอถิวนอันครายค้ำงๆและจง

และจงเจริญไปด้วย อายุ วรรณะ สุขะ พละ เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้.

คำอธิบายในการถวายสลากภัตร (ถวายสลาก)
วัคสิทธิ์มงคล

3/9/67

เจ้าอาวาสวัคสิทธิ์มงคลบรรยาย

ท่านศัทธิธาป่ออกเมออก (อุบาสก-อุบาสิกา) ทั้งหลายบัคนี่อันส่งแห่งการถวาย สังฆทานก็จบลงไป
แล้ว ในฐานะที่อาตมาเป็นผู้เจ้าภาพในวัคนี้จึงขอแสดงความยินดีและรวมอนุโมทนาตามที่ท่านสาธุชนทั้งหลายได้พร้อมใจ
ใจกันถวายสลากภัตรทานในวันนี้ การถวายสลากภัตรทานนี้ เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า " เป็นกรู้อวยสังฆทาน"
การถวายสังฆทานนั้นมีผลบุญ มีอันสงมากกว่าการถวาย "สุขุปลัทาน" การถวายสุขุปลัทานนั้น เป็นการถวายโดยเฉพาะ
เจาะจงในการที่ศัทธิธาเราทั้งหลายมาถวายกันในวันนี้เรียกว่า "สังฆทาน" มีอันสงมาก ก็นั้นสมเด็จพะสัมมาสัมพุทธ
เจ้าของเฮาพระองค์ทรงบรรหารไว้ว่า บคคฤผู้ที่เคยถวายแก่สัตว์ เกรณจิ่ง ร้อยหนอบเตา ถานฮ้อกับคนที่ไว้ศีลธรรม
หนหนึ่ง ถานฮ้อกับผู้ที่ไว้ศีลธรรมร้อยหน บเตาถวายทานฮ้อกับผู้ที่ไว้ศีลห้าหนหนึ่ง ถานฮ้อกับคนที่ไว้ศีลร้อยหน บเตา
ถวายทานฮ้อคนแก่ที่มีศีลแปดหนหนึ่ง ถานฮ้อกับคนที่ไว้ศีลแปดร้อยหนอบเตาถวายทานฮ้อสามเณรหนหนึ่ง ถานฮ้อ
ถวายทานฮ้อสามเณรร้อยหน บเตาถวายทานให้แก่พระภิกษุหนหนึ่ง ถานฮ้อกับคนที่ไว้ศีลแปดร้อยหนอบเตาถวาย
ถวายทานฮ้อแก่ พระโสภาบันหนหนึ่ง ถานฮ้อกับคนที่ไว้ศีลแปดร้อยหนอบเตาถวายทานฮ้อแก่ พระสังฆทานคามิหนหนึ่ง
ถานฮ้อกับคนที่ไว้ศีลแปดร้อยหนอบเตาถวายทานฮ้อแก่ พระอานาคามิหนหนึ่ง ถานฮ้อกับคนที่ไว้ศีลแปดร้อย
หนอบเตาถวายทานฮ้อแก่ พระอรหันตองค์หนึ่ง ถานฮ้อกับคนที่ไว้ศีลแปดร้อยหนอบเตาถวายทานฮ้อแก่ พระ
พุทธเจ้าหนหนึ่ง ถานฮ้อกับคนที่ไว้ศีลแปดร้อยหนอบเตาถวายทานฮ้อแก่ "สังฆทาน" อันนี้ก็แสดงว่าพระบรม
ศาสดา พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเฮานั้น พระองค์ทรงยกย่องที่ทานเป็นสังฆทาน เพราะฉะนั้นการที่ท่านศัทธิธาสาธุชน
เฮาคงทั้งหลายได้มาทำเพื่อกองกลางกุศลในอันนี้เรียกว่าสังฆทาน เพราะท่านทั้งหลายก็ได้ปากันจงสลากจับสลากกันไป
แล้ว เคียวนี้ก็รู้แล้ววาศัทธิธาคนต้องถวายทานแก่พระภิกษุรูปใดองค์ใด

ก็เลยอันนี้โดยจะเพราะอย่างยั้งศัทธิธาวัคสิทธิ์มงคลเฮานี้ก็มีความปลื้มปิติยินดีอย่างยิ่ง ทอทานศัทธิธา
ทั้งหลายที่มาจากทางดินทางแคน เช่น ดอกเตอร์ที่มาเป็นอาจารย์ของมหาวิทยาลัยวอชิงตันก็ ได้มาศึกษาขนบธรรมเนียม
ประเพณีของเฮาก็ได้มาอนุโมทนารวมด้วยทำบุญกับเรา นี้ก็เป็นผลบุญอย่างยั้งและยั้งกวานั้นก็ยังมีศัทธิธามาวัคต่าง ๆ
มารวมการทำบุญครั้งนิตวด้วยกัน อาตมาก็ขออนุโมทนาการ สาธุการ ทอทานทั้งหลายทั่วทุกคนควย.

พิธีสวดลากพัศ (กวยสลาภ)

วัคสิทิมิงคล

เจ้าอาวาสวัดจอมแจ้ง องค์บรรยาย

- 149-152 อาจารย์(ภาษาพื้นเมืองเรียกกัน) นำบทสวดมนต์ไหว้พระให้อุมาสกอุมาลิกา(ภาษาพื้นเมืองเรียกว่าป้ออกแมออกศรัทธา) ไหว้พระก่อนรับศีล
- 153-155 อาจารย์ อาราชนาทิด แล้วบอกให้อุมาสกอุมาลิการับศีล คือคิดหาแก่พระภิกษุ พร้อมกับวาทตามไปด้วย
- 155-156 พระวานะโมตัสสะ สามจบก่อนจะให้ศีล
- 157-162 พระนำไหว้พระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์
- 162-168 พระภิกษุให้ศีล
- 174-122 อาจารย์โอภาสเวณตาน(กล่าวคำถวายไทยทาน) แก่ พระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ และภิกษุสามเณร
- 223-232+ อาจารย์กล่าวมอบของไทยทาน
- 236-237 อาจารย์อาราธนาธรรมก่อนพระจะเทศนา
- 237-239 พระขึ้นนะโมตัสสะสามครั้งก่อนจะเทศนา
- 239-240 พระเทศนามาลี อันเป็นหัวข้อเรื่องที่จะเทศ
- 240 เทศนา

เทศนา ในงานทำบุญถวายสวดลากพัศ

วัคสิทิมิงคล

เจ้าอาวาสวัดจอมแจ้งองค์บรรยาย (เทศนา)

ณ บัดนี้ จักวิพิชณา พรรณณา อนิสสังขทาน แห่งการถวายสวดลากพัศทาน พอเป็รเครื่อง
 เพิ่มพูนกุศลนำมาปฏิบัติแก่ท่านพุทธมามะกะชนทั้งหลายผู้ประกอบไปคัยศรัทธาเชื่อมั่นไปคัยคุณพระรัตนคัยพอสม
 ควรแก่กาละเวลา

ก็แหละ เมื่ออุมาสกอุมาลิกาทั้งหลาย ก็มาพร้อมเพียงกันในวันนี้ ในวัคนี้วัคสิทิมิงคล เพื่อ
 การถวายทานสวดลากพัศทานนี้ ก็นับว่าท่านทั้งหลายได้บูรุงพุทธศาสนาในส่วนหนึ่ง เพราะว่าพุทธศาสนาของ
 เรานั้นจะดำรงอยู่ได้ ก็โค อาคัยพุทธบริษัท 4 คือ ภิกษุ ภิกษุณี อุมาสก อุมาลิกา แก่อมาสกอุมาลิกานั้น เบ็ย
 ชาราวาสนุคครองเรือน ยอมจะไม่มีเวลามาศึกษาวินัยให้แจ่มแจ้งได้ เพราะอุมาสกอุมาลิกา ยอมจะมีกิจการใน
 หน้าที่ ที่จะประกอบสัมมาอาชีพะของตนเอง เข้ามาศึกษาเล่าเรียน ส่วนพระภิกษุสามเณรนั้นได้สละเวลาเทศ

สถานบ้านของของตน เข้ามาศึกษาเล่าเรียนธรรมวินัยในพระพุทธศาสนาของเราแล้ว ก็ไ้เข้าไปตั้งสอนอุบาสก ๑
 อุบาสิกาอีกทีหนึ่ง แลพระภิกษุสามเณรจะดำรงอยู่ไ้และเล่าเรียนพระธรรมวินัยไปไ้ไหน ต้องอาศัยอุบาสกอุบาสิก ๒
 ลิกา คือทานทั้งหลาย เหล่านี้แหละเป็นผู้บำรุงด้วยจตุปัจจัย คือ จีวร บิณฑบาต เสสนะศิราภรณ์ เกสัช เหล่านี้ ๓
 ถ้าหากหากผู้บำรุงพุทธศาสนาแล้ว พระภิกษุสามเณร ย่อมไม่ปฏิบัติกิจในพระพุทธศาสนาไ้ อีกประการหนึ่งเมื่อ
 ทานอุบาสกอุบาสิกาทั้งหลายไ้ถวายโดยทานแล้ว ก็ไ้ไ้ยอมเอาศีลที่ไ้สัสมาทานแล้วนี้ไปประพฤติปฏิบัติ ใ้รับ ๔
 พึ่งเทศนารูจักอนิสงในการถวายสลากภัตร ทานรูจักคุณและโทษ รูจักประโยชน์และไม่ประโยชน์ สิ่งไ้ไ้เป็น ๕
 อุกุศล ทานก็ละเว้นเสีย สิ่งไ้ไ้เป็นกุศลทานก็ประพฤติ ปฏิบัติเช่นนี้ ก็ไ้ไ้ว่าทานไ้บูชา พุทธศาสนาโดยแท้จริง ๖
 แลพระพุทธศาสนาแบ่งการบูชาออกเป็นสองประการคือ อามิสบูชาและปฏิบัติบูชา ๗

อามิสบูชา คือการที่นำจตุปัจจัยต่างๆมาถวายมีเครื่องหอม เครื่องลูบไล้ต่างๆเหล่านี้เป็น ๗
 อามิสบูชา มีอันสงอยู่ ๘

ส่วนปฏิบัติบูชา ก็คือการตั้งใจ ฟังธรรมแล้วทานก็ไ้ไ้ยอมนำเอาข้อเหล่านี้ไปปฏิบัติเป็น ๙
 ปฏิบัติบูชา ซึ่งพระองค์ทรงสรรเสริญว่าเป็นบูชาอันประเสริฐ คือการบูชาที่มีอันสงมาก ก็แหละทานอุบาสกอุบาสิกา ๑๐
 ทั้งหมดที่หนึ่งอยู่ นี้ ก็ไ้ไ้นำสลากภัตรทานมาถวาย แลพระภิกษุสงฆ์ผู้มีศีล ในบวรพุทธศาสนาเช่นนี้ ก็ไ้ไ้นำเอาศีล ๑๑
 เอาธรรม ที่ไ้ไ้ฟังนี้ไปประพฤติปฏิบัติก็ไ้ไ้ว่าทานทั้งหลายปฏิบัติบูชาพุทธของทั้งสองประการ ย่อมจะมีอันสงอันไพ ๑๒
 ศาลหาประมาณมิไ้ อีกประการหนึ่ง ทานอุบาสกอุบาสิกาทั้งหลายเหล่านี้ จะออกจากบ้านเคหะสถานของตน ๑๓
 มาฟังศีลฟังธรรมรับเอาไปประพฤติปฏิบัติ ทานทุกคนยอมมีศรัทธาเป็นที่ตั้ง เมื่อทุกคนมีศรัทธาความเชื่อมั่นมีปะ ๑๔
 ลาดะ คือความเลื่อมใส ทั้งมั่นอยู่ในจิตใจของคนเอ็ง บุคคลผู้นั้นยอมเป็นผู้แก้แค้นและองอาจ สามารถประ ๑๕
 กอบกิจการงาน กุศลอันใด และเพื่อชวนชวายุให้รู้แจ้งเห็นจริงแล้ว แหงการพันทุกขไ้ทุกประการ เช่นนี้ พระ ๑๖
 พุทธองค์ทรงนับถึ อวาทเราทั้งหลายเป็นผู้ที่แก้แค้นองอาจ สมดังคำภาชิไ้ว่า "สักโก สีเชนะ สัมปยุโน ๑๗
 ยะโสโก ธรรมะ ปิโต ยิงๆ ประเศสัง พระสสิ สัสสะสะเถระพระบูชาชิโก" แปลว่าผู้ถึงพร้อมแล้วผู้มีสติชวพร้อม ๑๘
 ไปด้วยศีล เพียบพร้อมไปด้วยลาพยศ พวกนี้แม้จะไปยังประเทศใด ย่อมเป็นผู้ที่เขายูชแล้วยิงประเทศนั้นๆหมาย ๑๙
 ว่าทานอุบาสกอุบาสิกาทั้งหลายผู้มีศีลธรรม เป็นผู้ที่มีความจริงไม่โกหก พกลม ไม่ฉอสน ฉอโงงใครทั้งนั้น ๒๐
 กิ่งนั้นเมื่อทานจะไปยังแห่งหนตำบลไ้ยอมเป็นผู้ที่เขายูชแล้วในประเศนั้นๆ ผู้ที่ไม่รู้จักทานก็จะคบหาสมาคม ๒๑
 ผู้ที่รู้จักแล้วก็ยอมจะยกยอนับถึสรรเสริญทานนี้ บุคคลเช่นนี้ในพระพุทธศาสนาของเราถึไ้ว่าเป็น "การียะบุคคล" ๒๒
 ย่อมเป็นคนถึ คนสรรเสริญทั่วไป ๒๓

ที่นี้เมื่ออาตมาจะขอกล่าวถึงอนิสงของการถวายสลากภัตรทานนี้มากเมื่อทานทั้งหลาย ๒๔
 อุบาสกอุบาสิกาไ้ไ้ยอมนำยิงภัตรทานของตนมาถวายเป็นสลากภัตรทานเหล่านี้ ย่อมไ้ไ้กุศลผลบุญอันมาก ทั้งวัตถุ ๒๕
 นิทานที่อาตมาจะขอยกมากล่าวไ้ ๒๖

ทั้งเช่นครั้งหนึ่ง พระพุทธเจ้าของเราไ้ไ้คริสต์แก่พระเจ้าเกษมพิโลกศลว่า อภิเษมหาราชะ ๒๗

คุณอนทามหาราชพิชราชสุนธา อคติกาลดวงมาแล้วนับได้แสนกับ นับถอยหลัง นับถอยหลังจากดับขึ้นไป ครั้ง
 นั้นพระพุทธเจ้าพระองค์หนึ่ง ทรงพระนามว่า ปทุมทะเล ครั้งนั้นพระองค์ทรงเสด็จไปกรุงหงสาวดี เมื่อเสด็จไป
 ถึงครั้งนั้นก็มีชายจากเข็ญใจ สองคนฉวยเมียด้วยกัน ได้มีอาชีพในการ เก็บผักหักฟืนมาขาย เป็น จากเข็ญใจมาก
 แคววเป็นคนที่เลื่อมใสในพระพุทธศาสนาโดยแท้จริง ยากสองคนในวันหนึ่งฝ่ายสามีก็ได้ปรึกษากับภริยาว่า เอการ
 ที่เราสองคนต้องเป็นคนเข็ญใจไร้ทรัพย์อยู่ทุกวันนี้เพราะอะไร เห็นจะเป็นเพราะชาติปางก่อนๆเราไม่เคยทำ
 บุญทำทานสิ่งใดมาเลยก็เป็นได้ อัยการนั้นเลย เราทั้งสองควรจะทำบุญสุนทานในชาตินี้ให้มีความสุขในภพ
 หน้าเทอญ ฝ่ายภริยาก็เห็นด้วย พอทราบคั้งนั้นแล้วทั้งสองก็ทราบว่ามีวักแห่งหนึ่ง เขาจะมีการถวายสลากภัตรกัน
 ทั้งสองคนก็เข้าไปเก็บผักเก็บฟืนมาขายได้เงินแล้ว ก็นำไปซื้อหม้อข้าวใบหนึ่ง หม้อแกงใบหนึ่ง กล้วยสี่ผล
 อ้อยสี่ลำ เอามาตกแต่งเป็นโภชนาอาหารอย่างปราณีตแล้วนำจักใส่สำหรับ นำพร้อมกับอุบาสกอุบาสิกาที่ยังวิหาร
 แห่งหนึ่ง ซึ่งเขามีการถวายสลากภัตรกันในวันนี้ ฝ่ายสามีก็จับสลากได้ภิกษุรูปหนึ่งก็มีจิตยินดี พร้อมกับนำเอาสลาก
 ภัตรนั้นไปถวายแล้วก็ล้งนำ ล้งเนื้อแนคน แล้วก็ตั้งสัจอธิฐานในใจว่า เศษกุศลผลบุญที่ข้าพเจ้าได้ทำไว้ใน
 ครั้งนี้ ชื่นช้อคนเข็ญใจไร้ทรัพย์แล้ว ถ้าข้าพเจ้าจะไปเกิดในภพโศกชาติใดๆ ขออย่าให้มีบ้งเกิดแก่ข้าพเจ้าเลย
 ขอให้ข้าพเจ้ามีทรัพย์สมบัติเป็นต้น เถลิงเถควา สองสามีภรรยานั้นก็ถึงแกสรียา คือตายไปได้ไปจุติที่สรวงสวรรค์
 ชั้นดาวดึงษ์ได้เป็นเทพบุตร เทพธิดา มีนางเทพอัปสร เป็นบริวารล้อมรอบมากมาย ได้ทรงพระมิตานามว่าสลาก
 ภัตร เทพบุตร/เทพธิดาคอมาก็ได้เจติจากสรวงสวรรค์ลงมาเป็นพระเจ้าพาราณสีครองสมบัติอยู่ได้ 84000 ปี
 ทรงเมื่อนายทรงออกบรรพชา แต่มากก็สรียา คือตายไปอีกครั้งหนึ่งได้ไปเกิดที่โยมโลก พระเจ้าสัมมาภิสะ พระ
 เจ้าพาราณสี ก็แหละคอมาก็ได้เป็นพระศัสลาคคของเร่า ก็นี้แหละทานอุบาสกอุบาสิกาทั้งหลาย ได้ทั้งอนิสงสลาก
 ภัตรทานคั้ง เชนยาจกทั้งสองนี้แล้วยอมจะเห่ ไคว่อนิสงของการถวายสลากภัตรทานนี้ได้คล้มันกาลให้คนมีความ
 สุขในโลกมนุษย์และสรวงสวรรค์และเป็นพระพุทธเจ้าได้ เมื่อทานอุบาสกอุบาสิกาทั้งหลายทราบคั้งนี้แล้วให้ทาน
 ทั้งหลายจงมีจิตยินดี บิติปราโมทย์ที่คนได้มาถวายสลากภัตรทานอันนี้และกุศลผลบุญอันนี้แหละจะคล้มันกาลให้ทาน
 ทั้งหลายให้มีความสุขและเจริญยิ่งขึ้นไป

ในที่สุดแห่งการ เทศน่านี้ อาตมาภาพขออวยพรให้ท่านทั้งหลายจงประสบไปค้วยความสุข
 ความเจริญ นึกคิด ประสงค์ จ्ञานงสิ่งใด ก็ให้ประสงค์จ্ঞานงค้หมายและจงไปให้แคล้วคลาดลวงพ้นไปค้วยอศิวอน
 ตรายต่างๆและจงเจริญไปค้วย อายุ วรรณะ สุขะ ภาระพละ เอวังก็มีค้วยประการละชะนี้.

A Salākkapāt Sermon At Wat Sithimongkhon

By The Abbot 30/9/67 Prof. Kuyar?

I shall take this opportunity to explain to you about merit-
(anisong) which you gain from your offering of a salākkapāt ce-
remony (dāne).¹ [I believe that] it is also a good to point to
you that this ceremony is a practice in which devout Buddhists
must try to participate.²⁻³

When all of you are present at Wat Sithimongkhon today
for this salākkapāt ceremony (dāne), you are said to be a sup-
porative force of Buddhism.⁴⁻⁵ [You may have realized that]
Buddhism survives on the four [fundamental] supportive groups
(Buddha Borisatha si) namely Buddhist monks (bukkhu), Buddhist
nuns (bukkhuni), male Buddhist followers (ubāsok) and female Bud-
dhist followers (ubāsikā).⁵⁻⁶ Since the male and female Bud-
dhist followers are called the laity (kharawād), they resume au-
thority in their households and therefore have not much time to
devote for the studying of [Buddhist] discipline (Vinaya).⁷⁻⁸
On the other hand, the Buddhist monk and novice have resigned
from their secular responsibilities in order [to devote their
time and energy] to study the teaching (Dhamma) and the dis-
cipline (Vinaya).⁹ From their studies, they hope to gain some
knowledge which enables them to teach the laity.⁹⁻¹⁰ However,
the monks can only carry this function by means of the support
given by the laity.¹⁰ The laity community is [the sole] sponsor
of the four basic requisites (catupujai) namely the [set of]
three-piece-rob (cāwon), an alms-bowl (binthrabathra), a bed
(sasanakhirāna) and some medicine (pāsacha).¹¹ Without the laity's
assistance, the monks can no longer carry on their religious com-
mitment.¹² On the other hand, after making merit through this
offering, the ^{community of} laity is reaffirmed in the knowledge of the pre-

cepts which must be observed.¹³ Also; a sermon on the subject of this merit making ceremony is given; and it guides the laity's conduct,¹⁴ it points out of what meritorious and sinful activities¹⁴ are.¹⁴ It tells the laity to carry on useful and meaningful projects and to discard the unmeritorious ones.¹⁵ If the lay community follows this guidance, its members are considered to be a frue and devout Buddhist-followers who have paid their homage to Buddhism.¹⁵ However, there are two ways that the laity may pay their homage ~~for~~ to worship, namely ~~through~~ the food and gifts offering (a misa puja) and ~~through~~ the observing/practicing ~~of~~ Buddhism (patibhutti puja).¹⁶

The food and gifts offering (amisa puja) ~~worship~~ takes place when the lay community offers the monks, the four basic requisites (catupujjai) and other flagrant objects ~~such as~~ flowers, incenses, tapers, and flagrant holy water.¹⁷⁻¹⁸ There is some merit in the amisa puja worshipping.¹⁹

According to Lord Buddha, the observing/~~practicing~~ (patibhutti puja) worship which involves receiving precepts and ~~and~~ listening to a sermon is noble.¹⁹⁻²⁰ The worship has high esteem and also gives a high merit.²⁰ This is what all of you-- the members of the lay community-- have offered the monks the salakkapat ceremony (dane) today.²⁰⁻²¹ The laity will receive the precepts (sila) and will listen to a sermon, which will be put into practice.²¹ ~~If~~ the lay community has fullfilled this expectation, its members have worshipped Lord Buddha through ~~both~~ ways.²¹⁻²² Therefore, they will receive invaluable merit.²²⁻²³ On the other hand, all of you show that you all have strong faith ~~in~~ Buddhism because you have make a special effort from

your secular responsibility in order to participate in this noble ceremony.²³⁻²⁴ Once you all have faith, you have enough courage and motivation^u to carry on any task.²⁴⁻²⁵ Lord Buddha would consider you all as courageous and faithful followers because you have shown your inquisitiveness in learning the path to be free from suffering.²⁶⁻²⁷ It is stated in Pali as follows: "Pali ..."²⁷⁻²⁸ It is translated [may be explained] as that "a ready person" (prom) has strong faith and observes precepts will have plenty of fortune (lapa) and high status (yosa).²⁸⁻²⁹ He is given high regards and is highly respected in whatever country he resides [wherever he lives].²⁹ The [local] residents recognize that he [Here, however, the pronoun is shifted, from "he" to "you" (than) in Thai] has high moral and ethical conduct [having] (sila and Dhamma).²⁹⁻³⁰ He [always] speaks truthfully, doesn't cheat anyone.³⁰ [Although byoy are not known in your current residency, you will be befriended]. Persons who know you praise you.³¹ In Buddhism, this type of person is recognized and called "kariyabukhon" who is a good person and who receives praise from all.³¹⁻³²

Now I would like to address to you all faithful followers (ubasok and ubasika) on the subject of merit (anisong) which you will receive as a reward from your offering the salakkaput ceremony. I would like to tell you a legend in which this kind of merit is explained.³³⁻³⁵

The legend was told by Lord Buddha to Prince Kasamphikosula.³⁶⁻³⁸ Once upon a time, Lord Buddha was born as a monk named Phatumala who was visiting the city of Hongawadi at that time.³⁷⁻³⁸ There lived a wretched poor husband and wife who made their living by gathering and selling fire wood.³⁹ However, they had genuine

and strong faith in Buddhism.⁴⁰ One day the poor husband lamented about their penniless situation and perceived that they did not make any merit in their previous births.⁴¹⁻⁴² Therefore we [they] must make some merit in our [their] present birth, so that we [they] would have some happiness in our [their] future birth.⁴² His wife agreed with him.⁴³ Later on, they learned that there would be a salākkapat ceremony at a near-by monastary temple.⁴³ They gathered some fire wood and got some money from selling it.⁴⁴ With that money they bought one rice cooking pot, one curry cooking pot, four bananas, four pieces of sugar canes. [They also bought some other ~~food~~ which they put in a food container, and they decorated the cooking utensils [with bananas, sugar canes, etc.] [Once everything was beautifully decorated], they took their [offerings] to the viharn where the laity assembly was.⁴⁵ The husband drew a lottery ticket [which indicated the specific monk] to whom they must make their offering.⁴⁶ They took the ticket and their offerings and make their offerings.⁴⁶⁻⁴⁷ After making their offerings to the monk, they performed a ritual of libation and prayed that merit which they would gain should prevent them from living a wretched life like the present one they were living and ~~should~~ ^{the} give a better life in their future births.⁴⁷⁻⁴⁸ They asked for some fortune [as their reward].⁴⁹ Not long after that, the couple died and were reborn in the Dawwadung heaven as male and female deities.⁴⁹⁻⁵⁰ They were surrounded by angles [female attendants]. Their names were [They were known as] the male [god] of sakkapat and the female [goodness] sakkapat respectively.⁵⁰⁻⁵¹ After that they were reincarnated as the King and Queen of the city of Paranasi in which they ruled for 8,400 years.⁵¹ Once he was tired of his living conditions, he entered into monkhood.⁵²

He died and was reborn as Prince Summa phisa who later on became our Lord Buddha. 52-53

This is how one will receive merit (anison) from offering the salākkapat ceremony. It clearly shows in the legend. 54 Merit from this ceremony will provide happiness both in this world and in heaven [the other world] as Lord Buddha has received. 54-55 When you, faithful followers have learned this message, be happy because you have offer the salākkapat ceremony and will have received merit which will provide you with happiness and more prosperity. 56-57

The sermon comes to an end here. I bless all of you and wish you all happiness, prosperity. Whatever you may wish, you will receive. You will be free from all danger and calamity. You will be prosperity, have long life and have good health. 5860

คำอธิบายในการถวายสลากภัต (ถวายสลาก)

วัคสิทธิ์มงคล

3/9/67

เจ้าอาวาสวัคสิทธิ์มงคลองค์บรรยาย

ท่านศรัทธาป้อออกเมือก (อุบาสกอุบลิกา) ทั้งหลาย บัดนี้ฉันสงเคราะห์การถวาย สังฆทาน
 ก็จบไปแล้ว ในฐานะที่อาตมาเป็นเจ้าภาพในวันนี้จึงขอแสดงความยินดีและรอมอบโพนาคามที่ท่านสาธุชนทั้งหลาย
 ใจพร้อมใจกันถวายสลากภัตท่านในวันนี้ การถวายสลากภัตท่านนั้นเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า "เป็นทานถวายสังฆทาน"
 การถวายสังฆทานนั้นเป็นบุญ มีอนิสงมากกว่าการถวาย "สุขลักทาน" การถวายสุขลักทานนั้น เป็นการถวายโดย
 เฉพาะเจาะจงในการที่มีศรัทธา เรามาถวายไว้วันนี้ก็เรียกว่าสังฆทาน มีอนิสงมาก ก็นั้นสมเด็จพระสัมมา
 สัมพุทธเจ้าของเรา พระองค์ทรงบรรหารไว้ว่า บุคคลผู้เคยถวายทานแก่สัตว์เคราะห์จัญไร ร้อยหน บอเต้าทานที่
 กับคนที่มีศีลธรรมคนหนึ่ง ถ้าทานที่คนที่มีศีลธรรมร้อยหน บอเต้าถวายทานที่กับคนที่มีศีลธรรมห้าคนหนึ่ง
 ถ้าทานที่กับคนที่มีศีลร้อยหน บอเต้าถวายทานที่กับคนที่มีศีลแปดคนหนึ่ง ถ้าถวายทานที่กับคนที่มีศีลแปด
 ร้อยหน บอเต้าถวายทานที่กับสามเดชะคนหนึ่ง ถ้าถวายทานที่สามเดชะร้อยหน บอเต้า ถวายทานที่กับพระภิก
 ขุหนึ่งเดียว ถ้าทานที่กับพระภิกษุผู้เป็นปลุขนร้อยหน บอเต้า ถวายที่แก่ พระโสคานันหนึ่ง ถวายทานที่กับพระโส
 คานันร้อยหน บอเต้าถวายทานที่แก่ พระสัถะทานคามิหนึ่ง ถ้าถวายทานที่แก่ พระสัถะทานคามิร้อยหน บอ
 เต้าถวายทานที่แก่พระอานาคามิหนึ่ง ถ้าถวายทานที่กับ พระอานาคามิร้อยหน บอเต้าถวายทานที่กับอรหันต์
 หนึ่ง ถวายทานที่กับพระอรหันต์ร้อยหน บอเต้าถวายทานที่กับ พระพุทธเจ้าหนึ่ง ถวายทานที่กับพระพุทธ
 เจาร้อยหน บอเต้าถวายทานที่กับเป็น "สังฆทาน" อันนี้ก็แสดงว่า พระบรมศาสดา พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา
 นั้นพระองค์ทรงยกย่องที่ทานเป็นสังฆทาน เพราะฉะนั้นการที่ท่านศรัทธาสาธุชนเราทั้งหลายได้มาบำเพ็ญก
 าละกุศลในวันนี้เรียกว่าสังฆทาน เพราะท่านทั้งหลายก็ใจพากันจกสลากไปแล้ว เคียวนี้ก็รู้แล้วว่า ศรัทธาคนทั้ง
 หลายต้องถวายทานแก่พระภิกษุรูปใดรูปหนึ่ง

ก็เลยวันนี้โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ศรัทธาวัคสิทธิ์มงคลเรานี้ก็มีความปลื้มปิติยินดีอย่างยิ่ง
 ทอดานศรัทธาทั้งหลายที่มาจากต่างดินแดน เช่น คอกเคอร์ ที่เป็นอาจารย์อยู่ที่มหาวิทยาลัยวอชิงตัน ก็ได้
 มาศึกษาขนบทำเนียบประเพณีของเราและก็ได้เอาบุญโพนาร่วมทำบุญกับเรา นี้ก็เป็นผลบุญอย่างยิ่งและยิ่งกว่านั้น
 ก็ยังมีศรัทธาคามวัคต่างๆ มาร่วมการทำบุญครั้งนี้ด้วยกัน อาตมาก็ขออนุโมทนา สาธุการ ทอดานทั้งหลายทั่วทุก
 คนถวาย.

Some Explanations About the Salāṅkapat Ceremony.

By the abbot of Wat Sithimongkhon Prof. Kuyed 30/9/67

All faithfull followers (ubasok and ubasika), you have just finished listening to the Sermon on the merit of the salakapat ceremony (anisong salāṅkapat).¹⁻² Being the host of this event, I would like to congratulate and to rejoice with all of you who have helped in the salāṅkapat ceremony (dāne).²⁻³ The ceremony can also be called "the Sangkha dāne."³ This merit making ceremony returns more merit (anisong) than "the Sukhalak dāne"³⁻⁴ ceremony which has a specific and limited purpose.⁴⁻⁵ The dāne ceremony today is called "the Sangkha dāne" ceremony in which gives plenty of merit (anisong) [as a reward in return].⁵ Once, Lord Buddha said that anyone who repeatedly made an offering (dāne) one hundred times [for the sake of or in order to transfer] merit for [low] creatures, he would receive the same amount of merit as if he would have made one merit offering (dāne) to a person who had neither precepts (sīla) nor the ethical code (Dhamma).⁶⁻⁷ Making merit for this type of person one hundred times would not give as much merit as if one merit making was done for a person who observed the five precepts.⁷ Making merit for this type of person one hundred times would not give as much merit as if one merit making was done for a person who observed the eight precepts.⁸ Making merit for this type of person one hundred times would not give as much merit as if one made one offering (dāne) to a novice (samanera).⁸⁻⁹ Making one hundred offerings to the novice would not give as much merit as if one made one offering (dāne) to one bikkhu.⁹⁻¹⁰ Making one hundred offerings to the bikkhu

would not give as much merit as if one made one offering (dāne) to Phra Sodabun.¹⁰⁻¹¹ Making one hundred offerings to the Phra Sodabun would not give as much merit as if one made one offering to Phra Anakhami.¹¹ Making one hundred offerings to the Phra Anakhami would not give as much merit as if one made one offering to Phra Orahun.¹² Making one hundred offerings to the Phra Orahun would not give as much merit as if one made one offering to one Buddha.¹²⁻¹³ Making one hundred offerings (dāne) to the Buddha would not give as much merit as if one made one offering in the "Sungkha dāne."¹³⁻¹⁴ [From these examples in this explanation], Lord Buddha had promoted [this type of merit making ceremony] this dāne as "the Sungkha dāne."¹⁴⁻¹⁵ [So in the essence], today you have participated in "the Sungkha dāne" ceremony.¹⁵⁻¹⁶ Now, after you draw a lottery ticket, you will find out to which bikkhu you must make your offering.¹⁶⁻¹⁷

The lay community of Wat Sithiwong is extremely happy because there is a foreign guest--a Dr.-- from the U of W, who has come to learn our custom and way of life; and he has participated in our dāne ceremony.¹⁸⁻¹⁹ There are also lay members of other monastary temples who have joined our dāne. I [would like to take this opportunity] to express my gratitude and to bless all of you.²⁰⁻²²